

ỦY BAN NHÂN DÂN THÀNH PHỐ HÀ NỘI
TRƯỜNG CAO ĐẲNG ĐIỆN TỬ - ĐIỆN LẠNH HÀ NỘI

BÀI VIẾT
THAM GIA THAM GIA CUỘC THI VIẾT
VỀ GƯƠNG ĐIỂN HÌNH TIÊN TIẾN, NGƯỜI TỐT, VIỆC TỐT
TRONG PHONG TRÀO THI ĐUA YÊU NƯỚC NĂM 2023

Họ và tên người viết bài: Nguyễn Thị Tuyết Thanh
Đơn vị: Phòng Tổ chức - Hành chính

Hà Nội - 2023

ĐÓA HOA NỮ TRONG GIAN KHÓ

“Chị ơi! Chị cho em xin với ạ!”. Cô sinh viên năm nhất Đại học, đang vui vẻ cùng bạn ăn bỏng ngô, bỗng như chùng lại vì lời nói của một cậu bé ăn xin đang đứng đối diện mình. “Nhưng em ơi, chị thực sự không còn đồng tiền nào cả, chị chỉ có bỏng ngô thôi, em ăn tạm cho đỡ đói bụng nhé”. Vừa nói, cô ấy vừa bốc bỏng ngô từ trong túi đang cầm và trút vào tay cậu bé. Nhưng rồi, cô ấy sững người lại, nhìn những viên bỏng ngô lăn tràn trên nền đất ướt mưa, đôi bàn tay ấy đã không xòe ra đón nhận... cũng may là cô ấy không nhìn thấy ánh mắt của cậu bé... Cậu ấy không bị đói....

Đâu đó, trong góc khuất của tâm hồn tôi, vẫn còn nguyên câu chuyện đó - dù câu chuyện đã từ ba mươi năm về trước. Chút ám ảnh nhỏ thôi, nhưng tôi luôn thấy lòng mình không ổn... cộng với những va đập cuộc đời, trái tim tôi dần thiếu đi sự nhạy cảm...

Cho đến khi mà, tôi biết được những việc làm của người phụ nữ ấy...

Dù người phụ nữ ấy, đã có mặt trong suốt thanh xuân của tôi. Và vẫn hiện diện trong cuộc sống của tôi, đến nay, cũng đã ba mươi năm có lẻ. Quả tình là, đứng trước người phụ nữ ấy, tôi thật sự thấy khâm phục, đến ngưỡng mộ: sự trong trẻo trong tâm hồn, sự mềm ấm trong con tim, sự dũng cảm và nghị lực sống. Dẫu trăm ngàn lần tôi biết rằng: người phụ nữ ấy đã phải đối diện với trăm ngàn khó khăn, trăm ngàn cay đắng, trăm ngàn sóng gió, bão giông – so với những điều nhỏ bé tôi viện ra để biện minh cho con người bé nhỏ của mình! Đối diện với người phụ nữ ấy, tôi cũng đồng thời nhận thấy, sự bó hẹp trong tâm hồn, cũng như trong trái tim của mình.

Người phụ nữ đó là chị Phạm Thị Lệ Huyền (sinh năm: 1975, hiện đang trú tại: đường Tô Hiệu, phường Nguyễn Trãi, Hà Đông, Hà Nội)! Với tôi, đó thực sự là một tấm gương sáng về Người tốt, việc tốt.

Sinh ra trong một gia đình thiếu đi sự trọn vẹn, những năm tháng tuổi thơ chị đã phải chịu nhiều tổn thương, nhiều điều thiệt thòi. Trong khi đa số các bạn cùng trang lứa đang chỉ mỗi việc hồn nhiên cắp sách đến trường, chị đã phải bươn chải để phụ mẹ

kiếm sống và trang trải học phí cho bản thân mình. Dù khó khăn là thế, nhưng chị đã luôn không ngừng phấn đấu, trải qua những năm tháng học trò trong những ngôi trường chuyên của thị xã và trường chuyên của tỉnh Hà Tây ngày ấy.

Tốt nghiệp Đại học, tháng 10/1997 mẹ chị bịn rịn tiễn đưa chị khăn gói xa nhà, vào tận tỉnh Lâm Đồng lập nghiệp. Tại đây, chị trở thành Giảng viên môn Kinh tế chính trị trường Chính trị tỉnh Lâm Đồng. Trong công tác, chị luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ giảng dạy; chị còn tham gia công tác Đoàn có hơn 6 năm là Bí thư chi Đoàn giáo viên. Thanh xuân tươi đẹp của chị gắn với ngôi trường và con người nơi đây, chị được cấp trên tin tưởng, giao nhiều trọng trách, đồng nghiệp yêu quý và học sinh (những nhà lãnh đạo các cấp) tôn trọng. Nhân duyên của chị cũng bén tại mảnh đất này, chị xây dựng gia đình với một Bác sĩ đông y và kết quả của cuộc hôn nhân nơi đất lành chim đậu là hai cô công chúa xinh xắn, đáng yêu.

Nhưng “ngày vui ngắn chẳng tày gang”, Hạnh phúc tưởng chừng đang đầy trong ngôi nhà nhỏ ấy, thì bỗng nhiên sóng gió đến dập vùi. Bão giông đã không còn dừng sau cánh cửa. Đứt ruột thương con, nhưng cũng vì con mà chị phải chấm dứt cuộc hôn nhân của mình. Ôm con trắng tay, tháng 5/2005, chị chuyển về Sài Gòn với niềm hy vọng về một cuộc sống mới. Chị là giảng viên môn KTCT trường CĐXD số 2 Thủ Đức – thành phố Hồ Chí Minh. Thế rồi “họa vô đơn chí”, bão giông dường như vẫn chưa rời bỏ chị khi mà tháng 3 năm 2006, chị bỗng nhiên thấy mình bị liệt bên tay phải. Chưa chạy chữa được thì 2 tháng sau chân phải cũng bị liệt nốt. Dưới sự trợ giúp của người mẹ với đồng lương Giáo viên mầm non nơi quê nhà, và của bạn bè, đồng nghiệp, cũng như của học sinh, chị đã cố gắng chạy chữa ở 2 bệnh viện lớn trong Sài Gòn. Bệnh viện Đại học Y dược thành phố HCM đã chẩn đoán: tê và liệt 1/2 cơ thể bên phải. Chỉ định của Bác sĩ là cho uống thuốc của bệnh Động kinh nên bệnh tình nặng thêm. Bệnh viện Chợ Rẫy thì chẩn đoán bệnh Parkinson. Chị dùng thuốc bệnh Parkinson theo chỉ định của Bác sĩ điều trị thì bị co giật nửa người, mất ngôn ngữ, mất trí nhớ tạm thời. Quá nửa đời phiêu dạt tìm hạnh phúc và khao khát thành công trong sự nghiệp, nhưng cuối cùng, chị lại đành trở về quê hương, để nương tựa vào người mẹ tảo tần – nay cũng đã già yếu. Chị được Bác sĩ và cả tập thể Bác sĩ bệnh viện Bạch Mai

khám chữa; sau đó, chị được **GS Thiêm** – Bệnh viện Lão khoa khám, chẩn đoán Teo đỉnh chẩm thùy trái (*teo não trái*).

Sau 6,5 năm điều trị thuốc Tây để cứu não, chị lại bị một số bệnh: Dạ dày, Thận và đặc biệt lại chớm xơ gan vì tác dụng phụ của thuốc Tây.

Thoát được liệt, nhưng để lại di chứng là não không thể chỉ đạo được chân phải nữa, chị phải đi lại bằng xe 3 máy 3 bánh. Chị vui vẻ gọi nó là "*xe tình thương*". Chị lý giải: vì đó là xe của các bạn học lớp chuyên Văn, khoá 86 – 89 của trường cấp 2 Chuyên Văn Toán Cần Thơ - thị xã Hà Đông, tỉnh Hà Tây tặng chị với tất cả tình yêu thương và niềm hy vọng.

Dù bản thân gặp cảnh không may vì bệnh hiểm nghèo, nhưng trong chị, một tâm hồn khỏe khoắn đã lấn át được một cơ thể không được khỏe khoắn. Đầu óc chị vẫn tràn ngập sự yêu đời, con tim chị vẫn tràn ngập tình yêu thương. Có lẽ, vì được sưởi ấm bằng tình người trong suốt những tháng năm rời xa quê hương, rong ruổi nơi đất khách quê người; có lẽ, vì cảm động sâu sắc sự giúp đỡ không vụ lợi trong suốt quá trình chạy chữa bệnh hiểm nghèo; có lẽ, vì khắc khoải thương những mảnh đời khó khăn trong quá trình từ Nam ra Bắc, mà bóng cây thiện lương trong chị ngày càng lớn lên và tỏa rộng hơn chãng? Bởi chính từ đây, chị lao mình vào làm việc tốt, bắt chấp bao khó khăn, vì chị nhận thấy: "*Chị ơi!, em thấy nhiều người còn khó khăn hơn em nhiều lắm!*".

Từ hàng chục năm nay, khi bệnh tình đã đỡ và có phương tiện đi lại là chiếc "*xe máy tình thương*", chị đi xin quần áo cũ, gửi cho em Quả, sinh viên trường Đại học Giao Thông, là dân tộc Mông ở Sapa chuyển về quê cho bà con trên đó. Hai năm sau, em Quả ra trường và vào Nam công tác thì chị mang đồ đến Chùa Tứ Kỳ (*Thanh Trì - Hà Nội*) để Nhà Chùa gửi đến những gia đình khó khăn.

Từ tháng 6/2015, chị tham gia vào nhóm Com từ thiện Năng Phương Nam (*gần nhà*). Hàng tuần, chị mua rau-củ-quả mang lên góp để nấu com cho bệnh nhân. Nhờ mối quan hệ cá nhân mình, chị liên hệ xin Trứng gà từ **Công ty Trứng Phú An** (Ba Vì - Hà Nội) để làm phong phú các bữa ăn từ thiện cho bệnh nhân.

Cộng tác tại nhóm này được hơn 1 năm, chị cùng với 90% thành viên nhóm Com Năng Phương Nam tách ra thành lập **Nhóm Com từ thiện Hà Đông**: “**Đến giờ, nhóm em đã hoạt động liên tục được 5 năm rồi chị ạ**”. Nhóm của chị phát com từ thiện cho bệnh nhân viện Bông Quốc Gia được hơn 2 năm thì chuyển sáng phát com cho bệnh nhân viện K2: “**đến nay hơn 2 năm rồi chị!**”.

Nhờ uy tín cùng với sự tin yêu, chị đã lan tỏa được người thân, bạn bè, khách hàng của chị - họ thường xuyên góp tài vật cho bữa com của bệnh nhân.

Do tay chân (bên phải) vẫn yếu và còn run nên chị không làm được việc nặng, chỉ góp sức làm việc vặt trong Nhóm. “**Công việc của em bên Nhóm chỉ là liên hệ để xin trứng, nhặt rau, đập trứng, gọt trái cây, xếp com vào giỏ, đến viện sớm 30 phút để mời bệnh nhân ra xếp hàng nhận com và đứng phát com**”.

Nhóm của chị cũng thường chia sẻ, động viên và giúp đỡ cho một số bệnh nhân đặc biệt khó khăn của viện K2. Vào dịp Tết Nguyên Đán hàng năm, chị cùng Nhóm kêu gọi để góp 1 hoặc 2 chuyến xe yêu thương đưa bệnh nhân viện K3 về quê đón Tết cùng gia đình.

Hàng năm có 1 đến 2 lần cùng Nhóm làm chương trình lớn làm từ thiện tại các Trung tâm Bảo trợ xã hội, phát quà cho các bệnh nhân ở đó. Nhóm của chị cũng thường đến các trường Mầm non, trường Tiểu học, trường THCS ở các tỉnh miền núi phía Bắc trao quà cho các con và đặc biệt năm 2020 làm từ thiện ở xã Hương Việt, huyện Hương Hóa, tỉnh Quảng Trị chia sẻ, động viên bà con khắc phục khó khăn sau lũ. Ngay cả đợt Covid, Nhóm cũng phát quà, nhu yếu phẩm cho Hội người khuyết tật tại Làng Vạn Phúc - Hà Đông - Hà Nội cùng hơn 60 suất quà cho những gia đình có hoàn cảnh thật sự khó khăn (mỗi suất quà trị giá 300k) trong quận Hà Đông. Cao cả hơn, chị còn tham gia Hiến máu nhân đạo: “**vì sức khỏe em có hạn chế, nên mỗi năm em hiến máu được có một lần thôi, cũng được 8, 9 năm rồi chị!**”.

Dù mỗi lần gặp nhau là chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng mỗi lần gặp chị là đọng lại trong tôi một dư âm quá đỗi ngọt ngào. Người phụ nữ ấy, dù bị cuộc sống dập vùi, nhưng vẫn như mầm cây đầy nhựa sống. Bởi trái tim nhân hậu của chị luôn “**còn giọt máu tươi còn đập mãi**”, không phải đập cho riêng chị, mà còn đập cho tình yêu

thương, cho sự sẻ chia “*lá lành đùm lá rách, lá rách ít đùm lá rách nhiều*”. Chia tay chị rồi mà trong tôi vẫn còn tươi rói nụ cười hồn hậu của chị: “**Mỗi lần thấy các bệnh nhân đến nhận suất ăn, em vui lắm chị ạ!. Mỗi lần nhìn thấy những ánh mắt tươi vui của các em, là tim em nhảy múa cả tháng liền! Em mong rằng em có đủ sức khỏe và có nhiều thời gian, để làm những việc có ích cho đời!**”.

- Thông tin người viết bài: Nguyễn Thị Tuyết Thanh - Phó Hiệu trưởng Trường CĐ Điện tử - Điện lạnh, số ĐT: 0988081636.

- Thông tin về gương Người tốt việc tốt: Phạm Thị Lệ Huyền, trú tại: đường Tô Hiệu, phường Nguyễn Trãi, Hà Đông, Hà Nội.